

Sygn. akt I ACz 1108/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 września 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach w Wydziale I Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Piotr Wójtowicz (spr.)

Sędziowie: SA Anna Bohdziewicz

SO Aneta Pieczyrak-Pisulińska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2016 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko R. S.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 4 lipca 2016 r., sygn. akt II Nc 243/16,

p o s t a n a w i a :

- 1) oddalić zażalenie;
- 2) rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawić orzeczeniu końcowemu.

SSO Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Piotr Wójtowicz SSA Anna Bohdziewicz

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący wezwał powoda do uzupełnienia opłaty od zażalenia na jego zarządzenie z dnia 30 maja 2016 r. w przedmiocie zwrotu pozwu przez zapłatę obok już uiszczonych 200,-zł dalszych 851,-zł.

W zażaleniu na opisane zarządzenie powód zarzucił obrazę art. 13 ust. 1a w związku z art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i w oparciu o ten zarzut wniósł o uchylenie tego zarządzenia i o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód tezę swą, że należna od zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu nie powinna przekraczać 200,-zł, wywodzi z przekonania, że cała opłata w sprawie nie może być wyższa niż 1000,-zł, tożsamego skądinąd z tym, które legło u podstaw jego zażalenia na zarządzenie o zwrocie pozwu. Siłą rzeczy zatem przy rozpoznawaniu obecnego zażalenia trzeba rozstrzygnąć kwestię, czy powód, nie będący bankiem, może korzystać z istniejącego w dacie wnoszenia przezeń

pozwu szczególnego uprzywilejowania, jakie ustawodawca w art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przewidział dla czynności bankowych.

Art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, obrazę którego zarzuca skarżący, stanowi, że w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i ust. 2 Prawa bankowego, opłata stosunkowa od pozwu lub środka zaskarżenia wynosi nie więcej niż 1000,-zł, a więc stukrotnie mniej niż maksymalna opłata stosunkowa podlegających pobraniu w przypadku innych roszczeń. Już z samego brzmienia tego przepisu wynika, że nawet na gruncie prezentowanej przez skarżącego koncepcji opłata od zażalenia winna wynieść piątą część opłaty stosunkowej naliczonej od wartości przedmiotu zaskarżenia (byłoby to w sprawie niniejszej 1051,-zł), nie więcej niż 1000,- zł, co oznacza, że uiszczona przezeń kwota 200,-zł jest z pewnością niewystarczająca i że żądanie uiszczenia dalszej opłaty (co najmniej w zakresie 800,-zł) było uzasadnione. Rzecz w tym jednak, że koncepcji, w myśl której przewidziane w art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych uprzywilejowanie rozciągać miałyby się także na podmioty nie będące bankami, Sąd Apelacyjny nie akceptuje.

Pomijając już wątpliwości co do konstytucyjności takiego uprzywilejowania pod względem fiskalnym nie tyle nawet konkretnych roszczeń, ile konkretnych, nie najuboższych przecież podmiotów, stwierdzić należy, że art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych stanowi *lex specialis* w stosunku do ogólnego unormowania zawartego w art. 13 ust.1 tejże ustawy, nie może być zatem wykładany rozszerzająco. Wynika stąd, że uprzywilejowanie owo nie może rozciągać się na inne podmioty, nie wykonujące czynności bankowych, o jakich mowa w art. 5 ust. 1 lub ust. 2 Prawa bankowego. Za tezę o takim „rozszerzonym” uprzywilejowaniu nie może w szczególności przemawiać to, że u podstaw dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia istotnie legła jedna z czynności bankowych, o jakich mowa w art. 5 Prawa bankowego, powód bowiem swego roszczenia dochodzi na zasadach ogólnych, a okoliczność, że nabyte przezeń roszczenie wywodzone być mogło z takiej czynności przez uprzednio wierzycielski bank, nie ma żadnego znaczenia. Zwrócić w tym miejscu przyjdzie uwagę na szczególne unormowanie art. 5 ust. 5 Prawa bankowego. Wynika zeń, że jednostki inne niż banki wykonywać mogą czynności zastrzeżone w ust. 1 wyłącznie dla banków jedynie wtedy, gdy uprawniają je do tego odrębne przepisy, żaden przepis tymczasem nie upoważnia funduszy inwestycyjnych do udzielania kredytów.

Skoro zatem dochodzone w niniejszej sprawie roszczenie nie jest (nie może być) wywodzone z czynności bankowej, zażalenie na zarządzenie o zwrocie pozwu podlega opłacie na zasadach ogólnych, to jest – jak stanowi art. 13 ust. 1 w związku z art. 19 ust. 3 pkt 2 ustawy o kosztach w sprawach cywilnych – w wysokości odpowiadającej 1% wartości przedmiotu zaskarżenia, nie wyższej niż 100000,-zł. W konsekwencji wezwanie powoda przez Przewodniczącego do zapłaty dalszych 851,-zł uznać w tej sytuacji należało za w pełni uzasadnione.

Z powyższych względów na podstawie art. 397§2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. i na podstawie art. 108§1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

SSO Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Piotr Wójtowicz SSA Anna Bohdziewicz